

**GENERALNY INSPEKTOR
OCHRONY DANYCH
OSOBOWYCH**

dr Wojciech R. Wiewiórowski

Warszawa, dnia 5 stycznia 2012 r.

DOLiS/DEC-20/12/1409/1411/1413/1414

dot.: [...]

D E C Y Z J A

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071, z późn. zm.) oraz art. 12 pkt 2, art. 22, art. 18 ust. 1 pkt 2, art. 29 ust. 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. ustawy o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 ze zm.), w zw. z art. 5 ustawy z dnia 29 października 2010 r. o zmianie ustawy o ochronie danych osobowych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 229, poz. 1497), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wniosku Zarządu Polskiego Związku Działkowców – Okręgowego Zarządu [...], o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej decyzją Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych z dnia 27 września 2011 r. (znak: DOLiS/DEC-829/11/46169, 46176, 46178, 46190) nakazującą Polskiemu Związkowi Działkowców – Okręgowemu Zarządowi [...] udostępnienie na rzecz Pani W.D., Pani J.T., Pani E.K. oraz Pana J.K., danych osobowych użytkowników działek Rodzinnego Ogrodu Działkowego „D”, użytkujących działki: o nr [...] i [...] (objęte księgą wieczystą prowadzoną przez Sąd Rejonowy w R o nr [...]), o nr [...] (objętą księgą wieczystą prowadzoną przez ww. Sąd o nr [...]) oraz o nr [...] (objętą księgą wieczystą prowadzoną przez ww. Sąd o nr [...]), w zakresie ich imion, nazwisk, adresów zameldowania oraz numerów działek oraz umarzającą postępowanie w pozostałym zakresie,

utrzymuję w mocy zaskarżoną decyzję.

Uzasadnienie

W dniu [...] stycznia 2011 r. do Biura Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych, zwanego dalej także Generalnym Inspektorem, wpłynęła skarga z dnia [...] stycznia 2011 r., Pani W.D., Pani J.T., Pani E.K. oraz Pana J.K., zwanych dalej Skarżącymi, reprezentowanych przez Panią J.W., na odmowę udostępnienia im przez Polski Związek Działkowców – Okręgowy Zarząd [...], Delegaturę Rejonową w R, zwany dalej PZD Delegaturą w R, Polski Związek Działkowców – Krajową Radę, z siedzibą w Warszawie przy ul. Towarowej 7a, zwany dalej Krajową Radą, oraz

Polski Związek Działkowców – Okręgowy Zarząd [...], zwany dalej PZD OZ, danych osobowych wszystkich użytkowników działek Rodzinnego Ogrodu Działkowego „D”, zwanego dalej ROD, użytkujących działki o nr [...] i [...] (objęte księgą wieczystą prowadzoną przez Sąd Rejonowy w R o nr [...]) oraz działkę o nr [...] (objętą księgą wieczystą prowadzoną przez ww. Sąd o nr [...]) i działkę [...] (objętą księgą wieczystą prowadzoną przez ww. Sąd o nr [...]), w zakresie ich imion, nazwisk, adresów zamieszkania i zameldowania, informacji dotyczących okresu użytkowania działek, numeru albo innego oznaczenia działki danego użytkownika, pozwalającego na przypisanie konkretnej działki do konkretnego użytkownika.

W treści przedmiotowej skargi pełnomocnik Skarżących podniosła, iż „w dniu [...] września 2010 r. zwróciła się do ww. administratorów danych osobowych o udostępnienie danych osobowych ww. użytkowników działek, użytkujących działki składające się na nieruchomości moich mocodawców” oraz, że „pozyskane dane osobowe moi mocodawcy zamierzali wykorzystać w celu wytoczenia powództwa cywilnego przeciwko użytkownikom działek jako posiadaczom naszych nieruchomości”. Pełnomocnik Skarżących powołując się na wyrok Sądu Okręgowego w Radomiu z dnia 10 czerwca 2008 r., sygn. akt I C 1548/07, decyzję Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 8 czerwca 2009 r. nr 361 oraz odpisy ww. ksiąg wieczystych, podniosła, iż jej mocodawcy są współwłaścicielami nieruchomości, „na których bezprawnie został urządzony rodzinny ogród działkowy”. Dodała, iż osoby użytkujące ww. działki „należy pozwać w postępowaniu o eksmisję z nielegalnie zajmowanej nieruchomości”. Pełnomocnik Skarżących podała, że w dniu [...] października 2010 r. PZD Delegatura w R odmówiła jej udostępnienia ww. danych, natomiast pozostałe podmioty pozostawiły jej ww. wniosek bez odpowiedzi.

W związku z powyższym pełnomocnik Skarżących wniosła o „wydanie decyzji (jednej lub trzech) nakazującej udostępnienie moim mocodawcom danych osobowych wszystkich użytkowników działek Rodzinnego Ogrodu Działkowego imieniem <<D>> (...) użytkujących działki składające się na nieruchomości moich mocodawców”

W toku przeprowadzonych w niniejszej sprawie czynności wyjaśniających Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych ustalił następujący stan faktyczny.

1. Wnioskami z dnia [...] września 2010 r. skierowanymi odpowiednio do PZD Delegatury w R, Krajowej Rady i PZD OZ pełnomocnik Skarżących wniosła o udostępnienie danych osobowych wszystkich użytkowników działek ROD użytkujących działki składające się na nieruchomości Skarżących w zakresie ich imion, nazwisk, adresów zamieszkania i zameldowania, informacji dotyczących okresu użytkowania działek, numeru albo innego oznaczenia działki danego użytkownika, pozwalającego na przypisanie konkretnej działki do konkretnego użytkownika.
2. PZD Delegatura w R w odpowiedzi na ww. wniosek, pismem z dnia [...] października 2010 r. (znak: [...]) odmówiła udostępnienia ww. danych wskazując cyt.: „(...) nie możemy przesłać takiej informacji ponieważ dane działkowców są chronione ustawą o ochronie danych osobowych i mogą być wykorzystywane tylko w celach statutowych PZD (...)”.

3. PZD Delegatura w R w piśmie z dnia [...] kwietnia 2011 r. (znak: [...]) skierowanym do Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych podtrzymała swe stanowisko wyrażone w ww. piśmie z dnia [...] października 2010 r. oraz poinformowała cyt.: „(...) Delegatura Rejonowa PZD OZ w świetle statutu PZD nie ma uprawnień do przetwarzania danych osobowych (...)”.
4. Z kolei w piśmie z dnia [...] czerwca 2011 r. PZD Delegatura w R doprecyzowała cyt.: „(...) do przetwarzania danych osobowych członków Związku mogą być dopuszczone wyłącznie osoby posiadające pisemne upoważnienie przez administratora danych. Delegatura Rejonowa w R takiego upoważnienia nie posiada. Dane osobowe członków Związku przetwarzane są (...) przez Okręgowy Zarząd [...] (...)”.
5. PZD OZ w piśmie z dnia [...] kwietnia 2011 r. (znak: [...]) skierowanym do Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych poinformował cyt.: „(...) OZM PZD przetwarza osobowe dane członków tego Związku, którzy użytkują ogrody działkowe w zakresie imienia i nazwiska członka, imienia współmałżonka, adresu zameldowania, adresu do korespondencji, nr działki, daty podjęcia uchwały o nadaniu członkostwa i powierzchni działki (...) na podstawie § 123 pkt 25 statutu Związku, zgodnie z którym do zadań Zarządu Okręgowego należy prowadzenie ewidencji członków z obszaru działania okręgu (...)”.
6. Krajowa Rada w piśmie z dnia [...] kwietnia 2011 r. (znak: [...]) skierowanym do Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych wyjaśniła, iż cyt. „(...) nie przetwarza danych osobowych członków Związku, którzy zajmują tereny na działkach o nr [...] i [...] (...) oraz działce o nr [...] (...) i działce [...] (...)”.
7. Jak wynika z przedłożonych przez Skarżących kopii odpisów ksiąg wieczystych dla działki [...] położonej w R założona została księga wieczysta o nr [...], w której jako właściciele figurują E.K. i J.K. Z kolei dla działki o nr [...] położonej w R założona została księga wieczysta o nr [...], w której jako właściciele figurują W.D. i B.D. Natomiast dla działki [...] położonej w R założona została księga wieczysta o nr [...], w której jako właściciele figurują W.D. i J.T.

W tym stanie faktycznym Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych wydał decyzję administracyjną w dniu 27 września 2011 r. (znak: DOLiS/DEC-829/11/46169, 46176, 46178, 46190), mocą której nakazał PZD OZ udostępnienie na rzecz Skarżących danych osobowych użytkowników działek Rodzinnego Ogrodu Działkowego „D”, użytkujących działki: o nr [...] i [...] (objęte księgą wieczystą prowadzoną przez Sąd Rejonowy w R o nr [...]), o nr [...] (objętą księgą wieczystą prowadzoną przez ww. Sąd o nr [...]) oraz o nr [...] (objętą księgą wieczystą prowadzoną przez ww. Sąd o nr [...]), w zakresie ich imion, nazwisk, adresów zameldowania oraz numerów działek oraz umarzającą postępowanie w pozostałym zakresie. Decyzja ta została zaskarżona przez PZD OZ w terminie ustawowym.

Zaskarżając decyzję Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych z dnia 27 września 2011 r., PZD OZ zarzucił „wydanie orzeczenia sprzecznego z prawem”, bowiem „podstawa materialnoprawna rozstrzygnięcia (art. 29 ust. 2 i 3 ustawy o ochronie danych osobowych) została wolą ustawodawcy uchylona ze względu na niezgodność z wymogami prawa Unii Europejskiej”. PZD

OZ wskazał, iż „art. 5 ustawy nowelizującej ustawę o ochronie danych osobowych (...) powinien być wykorzystywany wyłącznie w zakresie w jakim przepisy utrzymują kognicję GIODO do wydawania władczych rozstrzygnięć, a zmienił się jedynie zakres takiego rozstrzygnięcia”. PZD OZ podniósł także, iż „w przypadku naruszenia prawa własności przepisy polskiego prawa (...) ewentualni poszkodowani mogą uzyskać pomoc prawną niekoniecznie posilując się w tym celu danymi”. Wobec powyższego, PZD OZ wniósł „o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej wydaniem decyzji z dnia 27 września 2011 r.”

Po dokonaniu ponownej analizy materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych stwierdził, co następuje.

Decyzja Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych z dnia 27 września 2011 r. (znak: DOLiS/DEC-829/11/46169, 46176, 46178, 46190) jest prawidłowa.

I. Na wstępie należy wskazać, iż Generalny Inspektor przeprowadza postępowanie administracyjne zainicjowane skargą, w przedmiocie zbadania legalności przetwarzania danych, a następnie rozstrzyga sprawę w decyzji administracyjnej, wydanej na podstawie poczynionych w toku tego postępowania ustaleń oraz z uwzględnieniem obowiązujących w dacie wydania decyzji przepisów prawa. Nie należy zatem do kompetencji Generalnego Inspektora wskazywanie na „alternatywne środki działania (...) ewentualnym poszkodowanym (...) w przypadku naruszenia [ich] prawa własności”, bowiem jest on związany wnioskiem o przeprowadzenie postępowania administracyjnego zainicjowanego skargą, nie zaś doradztwem, tudzież mediacją w zakresie alternatywnych rozwiązań prawnych. Należy zauważyć w tym miejscu, iż innych, „alternatywnych środków działania”, niż ochrona prawa własności, nie sprecyzował także w swoim piśmie PZD OZ. Jeżeli zatem PZD OZ posiada wiedzę o „alternatywnych środkach”, określonych w przepisach prawa, to winien o nich poinformować samych Skarżących, tudzież ich pełnomocnika.

Odnosząc się zaś do zarzutów PZD OZ należy wskazać, iż w uzasadnieniu prezydenckiego projektu ustawy o zmianie ustawy o ochronie danych osobowych (druk sejmowy nr 488) wskazane zostało, iż cyt.: *„Ponad dziesięcioletni okres obowiązywania ustawy (...) wskazuje na potrzebę wprowadzenia kolejnych zmian mających na celu zagwarantowanie skuteczniejszej niż dotychczas ochrony danych osobowych. Podstawowym celem przedkładanego projektu jest zmiana (...) rozwiązań przyjętych w zakresie stosowania sankcji karnych wobec podmiotów naruszających przepisy ustawy. (...) Uchylenie art. 29 ma również charakter porządkujący. Nieuzasadnione było poddanie odrębnemu reżimowi wyłącznie procesu udostępniania danych osobowych w celach innych niż włączenie do zbioru, w sytuacji, gdy istnieją generalne zasady - określone w art. 23 ust. 1 i art. 27 ust. 2 ustawy - regulujące legalność przetwarzania, a zatem również udostępniania danych”*.

Mając na uwadze powyższe należy wskazać, że do dnia wejścia w życie przepisów ustawy z dnia 29 października 2010 r. o zmianie ustawy o ochronie danych osobowych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 229, poz. 1497), zwana dalej ustawą zmieniającą, tj. 7 marca 2011 r., na mocy przepisów ustawy obowiązywały niejako dwa tryby udostępnienia danych osobowych, tj. w oparciu o przepisy art. 23 lub art. 27 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych

osobowych (t.j. Dz. U. 2002 r. Nr 101, poz. 926, z późn. zm.), zwanej dalej ustawą, oraz na mocy art. 29 ustawy, który stanowi przepis *lex specialis* wobec art. 23 i art. 27 ustawy, bowiem wskazuje wyraźnie, iż dane osobowe jedynie udostępnia się (w celach innych niż włączenie do zbioru), co stanowi jedynie jedną z form przetwarzania danych, o której stanowi art. 7 pkt 2 ustawy. Zarówno art. 23 ustawy, jak również art. 27 ustawy, odnoszą się do przesłanek legalności przetwarzania danych, a zatem do wszelkich procesów wykonywanych na danych osobowych, wskazanych w art. 7 pkt 2 ustawy. Należy podkreślić jednak, iż art. 29 ustawy wskazuje na udostępnienie danych zarówno na rzecz osób lub podmiotów uprawnionych do ich otrzymania na mocy przepisów prawa (ust. 1), jak również - w tym samym celu – na rzecz innych osób i podmiotów, jeżeli w sposób wiarygodny uzasadnią potrzebę posiadania tych danych (pisemny, umotywowany wniosek) (ust. 2 i 3). Ponadto, racjonalny ustawodawca narzucił na osobę, podmiot, któremu administrator danych udostępni dane, obowiązek wykorzystania danych zgodnie z przeznaczeniem, dla którego zostały udostępnione (ust. 4). Należy zatem uznać, iż udostępnienie danych a trybie art. 29 ustawy zawiera rygory, których racjonalny ustawodawca nie wskazał w art. 23, jak również w art. 27 ustawy, a zatem jest to tryb, który stanowi utrudnienie w udostępnieniu danych (konkretny cel, umotywowany wniosek, nakaz wykorzystania zgodnie z przeznaczeniem), a nie ułatwienie. Powyższe potwierdza także treść art. 30 ustawy, na mocy którego administrator danych odmawia udostępnienia danych osobowych ze zbioru danych podmiotom i osobom innym niż wymienione w art. 29 ust. 1, jeżeli spowodowałoby to: ujawnienie wiadomości stanowiących tajemnicę państwową (pkt 1), zagrożenie dla obronności lub bezpieczeństwa państwa, życia i zdrowia ludzi lub bezpieczeństwa i porządku publicznego (pkt 2), zagrożenie dla podstawowego interesu gospodarczego lub finansowego państwa (pkt 3), istotne naruszenie dóbr osobistych osób, których dane dotyczą, lub innych osób (pkt 4).

W sytuacji, gdy administrator danych odmówi – zgodnie z art. 30 ustawy - udostępnienia danych na pisemny, umotywowany wniosek, osoba lub podmiot mogą zwrócić się do organu do spraw ochrony danych osobowych z wnioskiem o weryfikację zasadności odmowy. Nie oznacza to jednak, iż Generalny Inspektor a priori uchyli odmowę administratora danych i wyda decyzję, mocą której nakaże udostępnienie żądanych danych. Każdy wniosek jest analizowany indywidualnie.

Nie można zatem uznać zarzutów PZD OZ, iż „art. 5 ustawy nowelizującej ustawę o ochronie danych osobowych (...) powinien być wykorzystywany wyłącznie w zakresie w jakim przepisy utrzymują kognicję GIODO do wydawania władczych rozstrzygnięć, a zmienił się jedynie zakres takiego rozstrzygnięcia” oraz, że „podstawa materialnoprawna rozstrzygnięcia (art. 29 ust. 2 i 3 ustawy o ochronie danych osobowych) została wolą ustawodawcy uchylona ze względu na niezgodność z wymogami prawa Unii Europejskiej”, bowiem uchylenie art. 29 i art. 30 ustawy ma na celu jedynie ujednolicenie przepisów, o czym stanowi przywołane wyżej uzasadnienie do prezydenckiego projektu ustawy zmieniającej. Brak jest tam wskazania wprost, jak podnosi PZD OZ, iż treść art. 29 ustawy zostaje uchylona „wolą ustawodawcy (...) ze względu na niezgodność z wymogami prawa Unii Europejskiej”. Przeciwnie, celem uchylenia jest wprowadzenie przejrzystości prawnej w aktualnie obowiązującym brzmieniu ustawy w zakresie przetwarzania, w tym udostępniania, danych osobowych. Z uwagi zaś, iż art. 5 ustawy zmieniającej stanowi,

że do postępowań wszczętych i niezakończonych na podstawie ustawy, o której mowa w art. 1, przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się przepisy dotychczasowe, a niniejsze postępowanie zostało zainicjowane skargą z dnia [...] stycznia 2011 r., prawem, a wręcz obowiązkiem, Generalnego Inspektora było rozpatrzenie niniejszego postępowania z uwzględnieniem brzmienia przepisów ustawy sprzed wejścia w życie ustawy zmieniającej, a zatem z uwzględnieniem treści art. 29 i art. 30 ustawy.

Mając na uwadze powyższe należy powtórzyć, że w świetle przepisów ustawy PZD OZ jest administratorem danych osobowych użytkowników działek ROD, znajdujących się na terenie ROD, a położonych na nieruchomościach Skarżących, oznaczonych nr geodezyjnymi [...],[...],[...] i [...], bowiem decyduje o celach i środkach przetwarzania ww. danych (art. 7 pkt 4 ustawy). Dane ww. użytkowników przetwarzane są przez PZD OZ w ewidencji członków Polskiego Związku Działkowców z obszaru działania Okręgu. W niniejszej sprawie wniosek Skarżących o udostępnienie im ww. danych osobowych skierowany do PZD OZ i odmowa ich udostępnienia przez ten podmiot, słusznie zostały przeanalizowane przez pryzmat art. 29 ustawy. Zasadnie oceniono, iż wniosek Skarżących skierowany do PZD OZ odpowiadał wymogom określonym w art. 29 ust. 2 i 3 ustawy, bowiem zawiera informacje umożliwiające wyszukanie interesujących Skarżących danych (poprzez wskazanie o użytkowników których działek chodzi), określenie zakresu wnioskowanych danych (imię, nazwisko, adres zameldowania, zamieszkania, okres użytkowania działki, nr działki) oraz ich przeznaczenie (w celu skierowania przeciwko ww. osobom powództwa cywilnego).

Ponowna analiza materiału dowodowego pozwala na podtrzymanie stanowiska, iż Skarżący wiarygodnie uzasadnili potrzebę pozyskania wnioskowanych danych, wskazując, że są im niezbędne do postępowania cywilnego mającego na celu doprowadzenie do wydania im ww. nieruchomości, stanowiących ich własność. Zgodnie bowiem z art. 222 § 1 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (Dz. U. Nr 16, poz. 93 ze zm.), właściciel może żądać od osoby, która włada faktycznie jego rzeczą, ażeby rzecz została mu wydana, chyba że osobie tej przysługuje skuteczne względem właściciela uprawnienie do władania rzeczą. Dla skutecznego wytoczenia powództwa niezbędne jest wniesienie pozwu, który spełniać będzie warunki określone w art. 187 § 1 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 43 poz. 296 ze zm.), zwanej dalej Kpc. W myśl art. 126 § 2 Kpc, gdy pismo procesowe jest pierwszym pismem w sprawie, powinno ponadto zawierać oznaczenie miejsca zamieszkania lub siedziby stron, ich przedstawicieli ustawowych i pełnomocników oraz przedmiotu sporu, pisma zaś dalsze - sygnaturę akt. W literaturze przedmiotu jednoznacznie wskazuje się, że: „*każde pierwsze pismo procesowe w sprawie (np. pozw) powinno zawierać bliższe dane dotyczące stron (uczestników) postępowania i wskazywać dokładnie ich adresy tak, aby sąd mógł się zawsze z tymi osobami porozumieć*” (tak: M. Jędrzejewska, T. Ereciński, J. Gudowski *Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Część pierwsza. Postępowanie rozpoznawcze. Część druga, Postępowanie zabezpieczające*, Warszawa 2007, Wydawnictwo Prawnicze LexisNexis (wydanie II) ss. 1897).

Słusznie oceniono, że brak jest podstaw do przyjęcia, że Skarżący wykorzystają wnioskowane dane osobowe w celach innych niż proces sądowy. Z dokumentacji zgromadzonej w niniejszej

sprawie bezspornie wynika, że Skarżący pisemnie zwracali się już do PZD OZ o udostępnienie wnioskowanych danych. Dopiero bezskuteczność tych działań leżała u podstaw skierowania niniejszej sprawy udostępnienia danych osobowych do Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych. Słusznie wskazano, iż przytoczone okoliczności faktyczne i prawne sprawy wyłączają możliwość powołania się w analizowanym przypadku na przeszkodę udostępnienia danych z art. 29 ust. 2 in fine ustawy, stosownie do którego dane nie mogą być udostępnione jeżeli miałyby to spowodować naruszenie praw i wolności osób, których dane dotyczą, bowiem żądane dane są niezbędne Skarżącym do zainicjowania procesu o zwrot nieruchomości przeciwko osobom, które władają ich nieruchomościami. Przyjęcie natomiast, że przetwarzanie (udostępnienie) danych osób, wobec których chce się prowadzić postępowanie sądowe miałyby godzić w ich prawa i wolności prowadziłoby do nieuzasadnionej ochrony takich osób przed ewentualną odpowiedzialnością za swoje działania, zwłaszcza że mogą one w trakcie takiego postępowania sądowego w pełni korzystać ze swoich praw zagwarantowanych przepisami Kodeksu postępowania cywilnego. Ponadto w sprawie nie zachodzą okoliczności wymienione w art. 30 ustawy.

Ponowna analiza materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie potwierdza, że PZD OZ bezpodstawnie odmówił udostępnienia Skarżącym ww. danych osobowych, przez co dopuścił się naruszenia art. 29 ust. 2 ustawy, co w pełni uzasadnia skorzystanie przez Generalnego Inspektora z kompetencji określonej w art. 12 pkt 2 w zw. z art. 18 ust. 1 pkt 2 ustawy, i nakazanie PZD w drodze decyzji administracyjnej udostępnienia Skarżącym wnioskowanych danych w zakresie ich imion, nazwisk, adresów zameldowania oraz numerów działek, gdyż w tym zakresie PZD OZ danymi tymi dysponuje.

II. Ponowna analiza materiału dowodowego w zakresie umorzenia niniejszego postępowania w pozostałym zakresie, tj. wniosku Skarżących o nakazanie Krajowej Radzie i PZD Delegaturze w R udostępnienia na ich rzecz ww. danych osobowych użytkowników działek o nr [...] i [...],[...],[...], wskazuje, iż słusznie w tym zakresie umorzono postępowanie, bowiem administratorem przedmiotowych danych jest PZD OZ, wobec którego Generalny Inspektor wydał decyzję nakazującą. Przypomnieć należy, że stosownie do art. 105 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U 2000 r. Nr 98, poz.1071 ze zm.), zwanej dalej Kpa, gdy postępowanie z jakiegokolwiek przyczyny stało się bezprzedmiotowe, organ administracji publicznej wydaje decyzję o umorzeniu postępowania. Z powołanego przepisu wynika zatem, iż postępowanie administracyjne nie może toczyć się w sytuacji, gdy w jego toku przestał istnieć jego przedmiot, bądź też przedmiot ten nie istniał już przed wszczęciem postępowania. W doktrynie podkreśla się w szczególności, że: „*przedmiot postępowania wiąże się ze stosowaniem przez organ publiczny przepisów materialnego prawa administracyjnego i przyjmuje się, że bezprzedmiotowość postępowania administracyjnego, o której stanowi art. 105 § 1 Kpa ma miejsce, gdy brak jest któregoś z elementów materialnego stosunku prawnego*” (tak: B. Adamiak, J. Borkowski, *Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz*, wyd. C.H. Beck, Warszawa 2000, s. 428). W konsekwencji, jeśli nie istniałaby tego typu przeszkoda w sprawie, podjęta byłaby decyzja merytoryczna tj. decyzja rozstrzygająca sprawę administracyjną co do jej istoty i zarazem kończąca ją

w danej instancji. Jednocześnie, ustalenie przez organ publiczny istnienia przesłanki, o której mowa w art. 105 § 1 Kpa zobowiązuje go, jak podkreśla się w doktrynie i orzecznictwie, do umorzenia postępowania, nie ma bowiem wówczas podstaw do rozstrzygnięcia sprawy co do istoty, a dalsze prowadzenie postępowania w takim przypadku stanowiłoby o jego wadliwości, mającej istotny wpływ na wynik sprawy.

W tym stanie faktycznym i prawnym Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych rozstrzygnął, jak na wstępie.

Decyzja jest ostateczna. Na podstawie art. 21 ust. 2 ustawy o ochronie danych osobowych i w zw. z art. 13 § 2, art. 53 § 1 i art. 54 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270 z późn. zm.), od niniejszej decyzji stronie przysługuje prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, w terminie 30 dni od dnia doręczenia niniejszej decyzji, za pośrednictwem Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych (adres: Biuro Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych, ul. Stawki 2, 00 – 193 Warszawa).